

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsdkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobců: a) **R. I.**
bytem X
b) **M. K.**
bytem X
zastoupen R. I.
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2022, č. j. KUOK 62149/2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

- Magistrát města Olomouce v působnosti vodoprávního úřadu rozhodnutím ze dne 21. 3. 2022, č. j. SMOL/045895/2022/OZP/VH/Skb schválil ve společném územním a stavebním řízení na návrh P. M., s. p. stavební záměr vodního díla „*M., km 230,728-231,934-přírodě blízká protipovodňová opatření na pravém břehu a napojení levobřežního ramene*“ (stavební objekty IV. A etapy protipovodňových opatření). Stavbou je dotčena velká řada pozemků

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

zejména v k. ú. X, přičemž na části z nich se nacházela zahrádkářská kolonie (mj. pozemky parc. č. X a XA, oba v k. ú. X u O.). Žalobci patří mezi tyto zahrádkáře a žalobou se domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného.

2. Žalobci nebyli a nejsou vlastníky pozemků dotčených stavbou ani vlastníky pozemků sousedních. Vodoprávní úřad nicméně usoudil, že je třeba zahrnout je do okruhu účastníků společného řízení, neboť bude ve smyslu § 94k písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, společným povolením dotčeno jejich vlastnické právo k drobným stavbám, které ve svých zahrádkách vybudovali. V rozhodnutí ze dne 21. 3. 2022 vodoprávní úřad k účastenství „dotčených zahrádkářů“ uvedl, že se jedná o vlastníky stávajících studní, zahradních chatek a produktovodu, tj. staveb, které byly na dotčených pozemcích povoleny, a následně byla pro tyto stavby vydána povolení k jejich odstranění.
3. V podání ze dne 4. 11. 2022 žalobci uvedli, že byli kontaktováni vodoprávním úřadem za účelem vyklizení zahrádkářské kolonie, což doložili e-mailem ze dne 3. 11. 2022, jehož předmět je označen „ZO M. – výzva k předání“, kterým zaměstnankyně majetkoprávního odboru Magistrátu města Olomouce upozorňuje „zahrádkáře“, že platnost smluv o výpůjčce, kterými jim bylo umožněno užívání zahrádek v zahrádkářské kolonii Morava a jejich postupné vyklizení z důvodu realizace IV. etapy protipovodňových opatření, skončí dnem 14. 11. 2022.
4. S ohledem na uvedené vznikly krajskému soudu pochybnosti o tom, že žalobci jsou nadále je nositeli subjektivního hmotného práva, do něhož mělo být napadeným rozhodnutím zasazeno. O těchto pochybnostech soud zpravil žalobce usnesením ze dne 3. 3. 2024, č. j. 65 A 15/2022-109, v němž je vyzval, aby doplnili tvrzení o tom, jaké věcné právo k nemovitostem dotčeným žalobou napadeným rozhodnutím jim svědčí, a aby označili a předložili důkazy k doplněnému tvrzení.
5. Žalobci v podání ze dne 9. 5. 2024 uvedli, že samotné pozemky, na nichž byly zahrádky umístěny, jsou ve vlastnictví města, avšak žalobci na nich postavili zahrádkářské chaty, které byly v letech 1991 až 1992 ve většině dodatečně povoleny. Tyto stavby se v souladu s § 3055 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, nestaly součástí pozemku, a jejich zbouráním v rámci vybudování protipovodňových opatření došlo k zásahu do vlastnických práv žalobců. Dále uvedli, že jsou vlastníky studní a produktovodu, k jejichž vybudování na předmětných pozemcích došlo. Mělo-li podle žalobců město za to, že je dané konkrétní protipovodňové opatření nutné a veřejný zájem na jeho vybudování převažuje nad zachováním vlastnických práv žalobců ke stavbám, mělo postupovat např. cestou vyvlastnění a poskytnout žalobcům náhradu. K tomu však nedošlo, čímž byl porušen čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Město podle žalobců zájem vlastníků staveb ignorovalo. Dále žalobci uvedli, že nedošlo k přechodu jejich vlastnických práv k daným stavbám na město či jiný subjekt. Závěrem uvedli, že předmětné stavby byly umístěny na daných pozemcích v době řízení před správními orgány, přičemž nezákonným rozhodnutím došlo, popř. má dojít k jejich zbourání. Jelikož žalovaný nikdy aktivní legitimaci žalobců nezpochybňoval, vzniklo tím na jejich straně ohledně aktivní legitimace legitimní očekávání.

B) Posouzení věci krajským soudem

6. Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

7. Jak již soud vyložil v usnesení ze dne 3. 3. 2024, vyplývá z § 65 odst. 1 s. ř. s., že aktivní legitimace k podání žaloby je založena (1) tvrzením žalobce, že (2) došlo ke zkrácení jeho veřejných subjektivních práv, a to (3) v důsledku vydání správního rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že aktivně věcně legitimována k podání žaloby je pouze osoba, která je nositelem subjektivního hmotného práva, do něhož mělo být správním rozhodnutím zasazeno.
8. Toto zasazené (resp. ve smyslu ustálené judikatury alespoň dotčené) právo přitom nemusí být imanentně spojeno s osobou žalobce. Typickým případem je právo vlastnické. Pokud se žalobou napadené správní rozhodnutí upíná k předmětu vlastnictví žalobce (rozhodnutí *in rem*), nikoli přímo a výlučně k jeho osobě (rozhodnutí *in personam*), pak s pozbytím vlastnictví přestává být původní vlastník nositelem i těch práv a povinností spojených s předmětem vlastnictví, která vyplývají ze správního rozhodnutí. Stane-li se předmět vlastnictví předmětem převodu, pak tato práva a povinnosti přecházejí na nového vlastníka, čímž původní vlastník svou aktivní věcnou legitimaci ztrácí. Zanikne-li předmět vlastnictví, zanikne i samo vlastnické právo. Zánik předmětu vlastnictví nicméně nesmí být přímým důsledkem napadeného rozhodnutí, tj. důsledkem jeho výkonu, což znamená, že soud např. nemůže zpochybňovat věcnou legitimaci žalobce brojícího proti rozhodnutí, jímž mu bylo nařízeno odstranit stavbu, pokud je tato stavba v průběhu soudního řízení odstraněna (což ale není posuzovaný případ).
9. Jinými slovy řečeno, v případě rozhodnutí *in rem* nelze z povahy věci oddělit aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby (a dalšímu vedení řízení před správním soudem) od vlastnického práva k věci, tvořící součást předmětu řízení završeného napadeným správním rozhodnutím. Společné povolení zahrnující rozhodnutí o umístění a povolení stavby je jedním z příkladů správního rozhodnutí *in rem*, tedy rozhodnutí, jež se primárně týká určité věci a vytváří veřejnoprávní poměry mezi určitou věcí a jejím „okolím“, jež je tvořeno jinými věcmi (pozemky či stavbami).
10. Ze sdělení Úřadu města Olomouce ze dne 12. 1. 1993, č. j. OPS 5277/92/Ber/Pol, soud zjistil, že existenci zahrádkářské osady M. nacházející se na pozemcích parc. č. X a XA zjistil stavební úřad až v době, kdy již tato existovala a byly v ní vybudovány zahrádkářské chaty, a tudíž byly tyto povolovány až následně v režimu dodatečného povolení tak, že v letech 1983 – 1988 byl povoleny studny na užitkovou vodu, dne 8. 7. 1991 bylo dodatečně povoleno oplocení zahrádkářské kolonie a v letech 1991 a 1992 byly v převážné většině povoleny zahrádkářské chaty.
11. Ze smluv o výpůjčce ze dne 21. 1. 2021, č. OMAJ-SMV/VYP/002691/2020/Plh a ze dne 25. 2. 2021, č. OMAJ-SMV/VYP/002657/2020/Plh, soud zjistil, že statutární město Olomouc jako půjčitel a žalobci jako vypůjčitelé se dohodli, že půjčitel jako vlastník pozemků parc. č. X a XA, oba v k. ú. X, půjčuje žalobci a) část pozemku parc. č. X, zahrádku č. XC dle zákresu, který je přílohou smlouvy, a žalobci b) část pozemku parc. č. XA, zahrádku č. XD dle zákresu, který je přílohou smlouvy, za účelem užívání zahrádek a jejich postupného vyklizení (z důvodu realizace IV. etapy protipovodňových opatření), a to bezplatně na dobu do 30. 9. 2021. Z obou smluv vyplývá, že ke dni jejich uzavření se na předmětu výpůjček nacházely stavby a další věci ve vlastnictví vypůjčitelů, specifikované v dohodách o bezplatném užívání zahrádek. Z těchto dohod soud zjistil, že oba žalobci byli před uzavřením smluv o výpůjčkách oprávněni do 1. 10. 2019 bezplatně užívat předmětné

zahrádky na základě smluv uzavřených s pobočným spolkem Základní organizace Č. z. s. M. N. S. O., přičemž žalobce a) měl na zahrádce č. XC ke dni 22. 1. 2020 zahradní chatu (2 x 2 m), pergolu (3,5 x 3,5 m), raženou studnu a oplocení, a žalobce b) měl na zahrádce č. XD ke dni 1. 10. 2019 zahradní chatu, raženou studnu, oplocení, skleník a udírnu. Oba žalobci v uvedených dohodách souhlasili s tím, aby statutární město Olomouc nebo P. M., s. p. se souhlasem statutárního města Olomouc svým nákladem odstranilo veškeré stavby a vyklidilo veškeré věci, které z předmětného pozemku do 30. 11. 2020 sami nevyklidí, a tyto stavby a věci zlikvidovalo. Dále se smluvní strany dohodly, že uživatelé nemají nárok na náhradu za odstraněné stavby, vyklizené věci a vysazené rostlinstvo a zavazuje se nepožadovat za uvedené náhradu, a dále že uživatelé zmocňují statutární město Olomouc k veškerým právním jednáním souvisejícím s odstraňováním staveb a vyklizením věcí z předmětných částí pozemků a město, které zmocnění přijímá, je oprávněno pověřit jako dalšího zástupce P. M., s. p. Stejná ujednání se nacházejí také v čl. IV bodech 4 a 5 smluv o výpůjčkách.

12. Z dodatků k výše uvedeným smlouvám o výpůjčkách ze dne 30. 9. 2021 soud zjistil, že u obou žalobců byla 14. 11. 2022 doba užívání předmětu výpůjčky, jakož i doba pro vyklizení předmětných zahrádek prodloužena do 14. 11. 2022.
13. Z plných mocí ze dne 1. 10. 2019 a 22. 1. 2020 soud zjistil, že oba žalobci zmocnili statutární město Olomouc, aby je zastupovalo k jednání se stavebním úřadem ve věci odstranění stavby zahrádkářských chat a studní. Z žádostí o povolení odstranění stavby vodního díla, že statutární město Olomouc podalo dne 13. 3. 2020 za oba žalobce žádosti o povolení odstranění stavby ražených studní nacházejících se na pozemcích parc. č. X, díl 32, a parc. č. XA, díl 15. V obou plných mocích je v rubrice „důvody k odstranění stavby“ uvedeno: *„Součástí 4. etapy protipovodňových opatření města Olomouce je i akce „M., km 230,728 – 231,934 – přírodě blízká protipovodňová opatření na pravém břehu a napojení levobřežního ramene“. Navržená plocha pro rozliv povodňové vlny však koliduje s podstatnou částí plochy stávající zahrádkářské kolonie „M.“ s množstvím ražených, vrtaných a kopaných studní, které je třeba odstranit.“*
14. Z rozhodnutí Magistrátu města Olomouce č. j. SMOL/121695/2020/OZP/VH/Zvo ze dne 26. 5. 2020, které nabylo právní moci dne 11. 6. 2020, a č. j. SMOL/008148/2021/OZP/VH/Zvo ze dne 11. 1. 2021, které nabylo právní moci dne 27. 1. 2021, soud zjistil, že vodoprávní úřad povolil oběma žalobcům, v řízení zastoupeným statutárním městem Olomouc, odstranění předmětných studní z výše uvedených pozemků. V obou rozhodnutích je uvedeno, že vlastní odstranění studní bude prováděno v rámci realizace IV. etapy protipovodňových opatření.
15. Ze sdělení vodoprávního úřadu ze dne 21. 5. 2024, č. j. SMOL/202015/2024/OZP/VH/Skb sou zjistil, že vodoprávní úřad se účastnil přípravných jednání souvisejících se stavbou 4. etapy protipovodňových opatření, a tudíž mu bylo z úřední činnosti známo, že realizace této stavby je podmíněna odstraněním stávajících staveb nacházejících se v zahrádkářské kolonii, na jejichž pozemcích byla stavba navržena.
16. Ze sdělení statutárního města Olomouc č. j. SMOL/207020/2024/OMAJ/SMV/Plh ze dne 22. 5. 2024 soud zjistil, že stavby obou žalobců nacházející se v zahrádkářské kolonii byly odstraněny společností T. s. m. O., a. s. na základě objednávky statutárního města Olomouce, přičemž odstraňování bylo započato v prosinci 2022 a ukončeno v srpnu 2023.

17. Při jednání dne 4. 6. 2024 žalobci potvrdili, že zahrádkářská kolonie již byla zlikvidována a žádné jejich věci se již na předmětných pozemcích nenacházejí.
18. Uvedená zjištění lze shrnout a právně posoudit následovně: Žalobci dlouhodobě bezplatně užívali zahrádky v zahrádkářské kolonii M. v k. ú. X, a to žalobce a) zahrádku č. XC nacházející se na části pozemku parc. č. X, a žalobce b) zahrádku č. XD nacházející se na části pozemku parc. č. XA. Právo žalobců k těmto částem pozemků nikdy nemělo povahu práva věcného, nýbrž jen práva obligačního, založeného nejprve do 1. 10. 2019 smlouvami s pobočným spolkem Základní organizace Č. z. s. M. N. S. O., následně od 2. 10. 2019 do 30. 11. 2020 dohodami se statutárním městem Olomouc, a poté smlouvami o výpůjčkách ze dne 21. 1. 2021 a ze dne 25. 2. 2021 nejprve do 30. 9. 2021, a následně dodatky k těmto smlouvám do 14. 11. 2022. Jednalo se tak o závazkový vztah ukončený uplynutím sjednané doby. Od 2. 10. 2019 měli žalobci právo užívat předmětné zahrádky za účelem jejich postupného vyklízení z důvodu realizace IV. etapy protipovodňových opatření, přičemž vlastníku pozemků, tj. statutárnímu městu Olomouc, popř. s jeho souhlasem P. M., s. p., udělili oprávnění vlastním nákladem odstranit a zlikvidovat veškeré stavby a vyklidit veškeré věci, které z předmětného pozemku do 30. 11. 2020 sami nevyklidí. Tento termín byl následně prodloužen do 30. 9. 2021, resp. do 14. 11. 2022. Jinými slovy, žalobci souhlasili s tím, že povinnost vyklidit vypůjčené pozemky po skončení doby výpůjčky, za ně splní půjčitel, neučiní-li tak do určité doby sami, a to dokonce na vlastní náklad. Žalobce a) měl na zahrádce č. 32 ke dni 22. 1. 2020 zahradní chatu (2 x 2 m), pergolu (3,5 x 3,5 m), raženou studnu a oplocení, a žalobce b) měl na zahrádce č. 15 ke dni 1. 10. 2019 zahradní chatu, raženou studnu, oplocení, skleník a udírnu. Oba žalobci zmocnili statutární město Olomouc k veškerým právním jednáním souvisejícím s odstraňováním staveb a vyklizením věcí z předmětných částí pozemků. Město podalo za oba žalobce žádosti o povolení odstranění staveb ražených studní nacházejících se na uvedených pozemcích, kterýmžto vodoprávní úřad vyhověl a rozhodnutími, která nabyla právní moci dne 11. 6. 2020 a 27. 1. 2021, odstranění předmětných studní povolil. Veškeré stavby obou žalobců nacházející se v předmětných zahrádkách byly na základě objednávky statutárního města Olomouce odstraněny společností T. s. m. O., a. s. v době od prosince 2022 a do srpna 2023.
19. Předně je třeba uvést, že skutečnost, že s žalobci bylo v řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jednáno jako s účastníky, nezakládá legitimní očekávání existence jejich aktivní legitimace do budoucna v řízení soudním.
20. Z výše uvedeného je třeba uzavřít, že žalobci v průběhu řízení před soudem, které bylo zahájeno podáním žaloby dne 14. 10. 2022, pozbyli vlastnické právo k drobným stavbám, jejichž existence vedla vodoprávní úřad k závěru o tom, že by mohli být povolovanou stavbou dotčeni, čímž pozbyli i svou aktivní věcnou legitimaci pro další vedení řízení, neboť již nejsou nositeli subjektivních práv, do nichž by napadené správní rozhodnutí nadále zasahovalo. Pozbytí vlastnického práva žalobců k předmětným drobným stavbám přitom nebylo přímým důsledkem žalobou napadeného rozhodnutí, nýbrž důsledkem výkonu odlišných správních rozhodnutí. Ve vztahu k raženým studnám se jedná o výše uvedená rozhodnutí o povolení odstranění staveb studní. Ve vztahu k dalším stavbám, zejména zahradním chatkám, sice nebyla soudu tvrzena ani doložena rozhodnutí o povolení jejich odstranění, nicméně je zcela zjevné, že ani jejich odstranění nebylo důsledkem výkonu rozhodnutí o umístění stavby protipovodňových opatření, nýbrž důsledkem oprávnění statutárního města Olomouc založeného mu dohodou se samotnými žalobci a) a b). Vybudování stavby protipovodňových opatření tak bylo sice zřetelným impulsem, proč

se statutární město s žalobci dohodlo na ukončení smluvního vztahu k předmětným zahrádkám, nicméně motivace smluvních stran není pro právní posouzení jejich jednání významná.

21. Žalobce a) při jednání soudu zpochybnil pravost svého podpisu na prohlášení ze dne 26. 3. 2019, v němž měl uvést, jaké stavby a zařízení v jeho vlastnictví se na jím užívané zahrádce č. 32 nacházejí, a že nemá zájem o zahrádku v připravované lokalitě A. Tato skutečnost však neměla na závěry soudu žádný vliv, neboť žalobce a) netvrdil, že by se na předmětné zahrádce nacházely odlišné či další věci, naopak potvrdil, že se již na jím dříve užívané zahrádce žádné jeho věci nenacházejí, a současně žalobce a) nezpochybnil pravost svého podpisu na dohodě uzavřené mezi ním a statutárním městem Olomouc dne 22. 1. 2020, v níž potvrdil, že se na jím užívané zahrádce č. 32 nacházejí právě stavby a zařízení uvedená ve zpochybněném prohlášení. Skutečnost, že žalobce a) neměl zájem o „náhradní“ zahrádku v lokalitě A., není pro posouzení věci jakkoli relevantní, avšak lze dodat, že svůj nezájem žalobce a) při jednání potvrdil, neboť soudu popisoval, proč tato lokalita nebyla pro zahrádkaření vůbec vhodná. Stejně tak nemělo na závěr soudu o absenci věcné legitimace žalobce a) žádný vliv zpochybnění pravosti jeho podpisu na dodatku ke smlouvě o výpůjčce, neboť tímto dodatkem došlo jen k prolongaci užívacího práva žalobce a) k předmětné zahrádce do 14. 11. 2022. Pravost podpisu na smlouvě samotné, jí předcházející dohodě ze dne 22. 1. 2020 ani plné moci žalobce a) nezpochybnil.
22. Žalobci se dále při jednání pokusili zpochybnit svobodu své vůle tvrzením, že veškeré dokumenty (tj. dohody o užívání, smlouvy o výpůjčkách a jejich dodatky a plné moci) podepsali pod nátlakem, konkrétně pod hrozbou omezení vstupu na zahrádky. K této námitce je třeba předně uvést, že žalobci nevylicili žádné konkrétní okolnosti tvrzené hrozby, tj. kdo měl takovou hrozbu vyslovit a kdy tak měl učinit, tudíž nebylo možné ani v hrubých rysech posoudit, zda právní jednání žalobců (uzavírání předmětných smluv) vůbec mohlo být v přímé souvislosti s tvrzenou výhrůžkou, či nikoli. Podle § 551 občanského zákoníku o právní jednání nejde, chybí-li vůle jednajících osoby. Psychické donucení (nátlak) způsobuje, že vůle jednajícího je deformována pod vlivem bezprávné výhrůžky, a tudíž není projevem přání jednajícího účastníka právního vztahu, ale jeho důvodné obavy (důvodného strachu). Jednající osoba tak například uzavře smlouvu (dohodu) podle pokynů druhého účastníka právního vztahu, kterou by nebýt důvodné bázně (kupř. o svou osobu či osoby blízké, popř. o své majetkové, ekonomické či jiné zájmy) za normálních poměrů neuzavřela. Musí jít však o výhrůžku takového druhu a takové intenzity, aby podle okolností a povahy konkrétního případu u toho, vůči komu jí bylo použito, vzbudila důvodnou bázeň (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2019, sp. zn. 21 Cdo 2250/2018). Výhrůžka vylučující svobodu vůle tak musí být natolik závažná, aby vzbuzovala strach určité kvality, tj. strach popouzející právně jednat určitým způsobem. Mělo by proto jít o hrozbu podstatnou újmou, ať na zdraví, nebo na majetku. Uvedená kritéria však hrozba zamezením vstupu na zahrádky rozhodně nesplňuje.
23. Nadto je třeba uvést, že z § 587 odst. 1 občanského zákoníku (viz „má právo namítnout neplatnost právního jednání“) vyplývá, že občanský zákoník spojuje s bezprávnou výhrůžkou následek v podobě relativní neplatnosti právního jednání. Právní podstata tzv. relativní neplatnosti spočívá v tom, že se právní jednání považuje – navzdory vadě, kterou je postiženo – za platné, dokud se neplatnosti nedovolá ten, kdo je k tomu oprávněn, a že se tedy v soudním (nebo jiném) řízení k neplatnosti právního jednání nepřihlíží, nebude-li uplatněna, i kdyby její důvod byl nepochybný, a vychází se z toho, že jde o platné právní

jednání. Dovolání se neplatnosti právního jednání ve smyslu § 587 odst. 1 občanského zákoníku představuje právní jednání, a to jednostranné právní jednání adresované druhému účastníku právního vztahu, jehož právní následky nastávají okamžikem, kdy došel adresátu (srov. § 570 odst. 1 občanského zákoníku). Žalobci však netvrdili, že by se kdy vůči druhé smluvní straně, tj. statutárnímu městu Olomouce, relativní neplatnosti všech jimi podepsaných dokumentů dovolali. Námitka je proto nedůvodná.

24. K námitce žalobce a), uplatněné při jednání, že mu nebylo doručeno rozhodnutí o povolení odstranění studny, krajský soud uvádí, že pokud v daném řízení zastupovalo žalobce a) na základě jím udělené plné moci statutární město Olomouc, byl vodoprávní úřad povinen podle § 34 odst. 2 správního řádu doručovat rozhodnutí ve věci zástupci žalobce a), tj. statutárnímu městu Olomouc.
25. Provádění důkazů k prokázání důvodnosti žalobních tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí bylo s ohledem na pozbytí věcné legitimace žalobců zcela bezpředmětné.
26. Závěrem je třeba uvést, že má-li žalobce a) za to, že mu při odstraňování věci z jím dříve užívané zahrádky vznikla škoda pozbytím skleníku či udírny, nelze případný nárok na její náhradu uplatnit u soudu rozhodujícího ve správním soudnictví, nýbrž je třeba se obrátit na příslušný okresní soud v řízení podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Žalobce a) by měl mít nicméně na paměti, že mu bylo poskytnuto dostatek času na to, aby si uvedené věci ze zahrádky vyklidil sám a naložil s nimi dle vlastního uvážení a že v dohodě mezi ním a statutárním městem Olomouc ze dne 22. 1. 2020 je obsaženo i ujednání o tom, že se smluvní strany dohodly, že uživatelé nemají nárok na náhradu za odstraněné stavby, vyklizené věci a vysazené rostlinstvo, a že se zavázal nepožadovat za uvedené náhradu.

C) Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na vše výše uvedené soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 4. června 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu